

Věra Hudáčková Barochová
Ilustrovala Eva Sýkorová-Pekárková

TERÉZKA A UŠÁČEK

FRAGMENT

Terezka a ušáček

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Věra Hudáčková Barochová
Terezka a ušáček – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TEREZKA A UŠŤÁČEK

Napsala Věra Hudáčková Barochová
Ilustrovala Eva Sýkorová-Pekárková

FRAGMENT

OBSAH

DÁREK ZA VYSVĚDČENÍ	5
ZÁHADA	9
CO VŠECHNO POTŘEBUJE KRÁLÍČEK	14
OČKOVÁNÍ	18
TEREŽČINY NOVÉ POVINNOSTI (A STAROSTI) . . .	23
VZÁCNÁ NÁVŠTĚVA	28
ZMĚNY V BYTĚ	32
JAK ZABAVIT KRÁLÍČKA	36
NEMOC	45
JARO	52
TEREZKA STŮNĚ	57
MYŠPONÍKŮV DENÍK	70

DÁREK ZA VYSVĚDČENÍ

*Nesplněné přání, tajemná krabice
a nový člen rodiny.*

„Poníka,“ řekla Terka, když se jí maminka zeptala, co by si přála k narozeninám.

„Poník,“ prozradila, jaký dárek by jí udělal radost k svátku.

„Poníkem,“ vydechla místo odpovědi na dotaz, čím chce být odměněna za to, že byla statečná a vůbec neplakala, když jí v nemocnici ošetřovali zlomenou ruku.

Potom (byla totiž moc šikovná u zápisu) ji přijali do školy. A protože byla šikovná opravdu hodně, naučila se brzy psát a docela sama

napsala dopis Ježíškovi. A měla jen jedno přání:
Poníka.

Terka si zkrátka poníka přála úplně nejvíc ze
všeho. Jenomže rodiče asi špatně poslouchali
a Ježíšek zřejmě nepozorně četl. Jak jinak si
vysvětlit, že poníka pořád ještě neměla?

Dostat v první třídě jedničku je dřina. Musíte
nejdřív něco moc dobře přečíst, krásně
namalovat, pečlivě napsat nebo správně spočítat.
Terka dostala jedniček hned několik. A na konci

pololetí dokonce jednu velikánskou jedničku přes celé vysvědčení, odshora až dolů nebo zezdola nahoru, podle toho, jak si vysvědčení prohlížíte. To se rozumí, že se z ní Terka radovala, ale ještě větší radost měli tatínek s maminkou. Oba ji pochválili a vysvědčení připevnili magnetem na dveře ledničky, hned vedle společné fotky z dovolené. Potom se zeptali, jakou odměnu si za to krásné vysvědčení představuje.

Terezka sklopila hlavu a špitla: „Poníka.“

Tatínek řekl: „Poníka do bytu v paneláku? Sotva se k nám vejde myš!“

Holčička zesmutněla.

Maminka na to neřekla nic, ale druhý den, když přišla z práce domů, nesla v náruči krabici a tajemně se usmívala. „Přinesla jsem ti dárek za vysvědčení,“ řekla Terezce.

Potom se zeptala: „Kdo uhodne, co je uvnitř?“

Terka s tátou si vyměnili pohledy. Hned pochopili, proč jsou v krabici díry – maminka přinesla domů živé zvířátko.

„Myš?“ zadoufal tatínek.

„Poník?“ znejistěla Terka. Nevěděla přesně, jak může být poník velký, než pořádně vyroste, ale pomyslela si, že tak malý, aby se vešel do krabice od bot, asi přece jen nebude.

Maminka zavrtěla hlavou: „Ani myš, ani poník. Něco mezi tím.“

„Myšponík?“ vykulila Terka oči.

Maminka odklopila víko, a přestože ven vyhopkal malý šedý králíček, jméno Myšponík mu už zůstalo.

ZÁHADA

*Kam zmizel králíček? Tereška skládá básně
a Myšponík už nemá srach.*

Druhý den se Tereška probudila a s očima ještě zalepenýma si smutně povzdechla: „To byl krásný sen.“

Odhodila deku, vklouzla do bačkůrek, rozhlédla se a vzrušením zatajila dech. V rohu pokoje stála klec. Že by se jí to nezdálo? Znovu zavřela oči. Po chvíli je zase opatrně otevřela a šťastně vydechla. Klec nezmizela. Přistoupila blíž. Seníček byl stále plný sena, na svém místě zůstala miska s vodou i malý domeček z překližky. Ale kde je králíček?

Terka se rozběhla do kuchyně. Rodiče seděli u stolu, maminka upíjela kávu a tatínek listoval novinami.

„Myšponík je pryč!“ vyhrkla na ně se slzami na krajíčku.

„Dobré ráno,“ připomenul tatínek výchovně, ale potom se všichni vydali zjistit, kam králíček zmizel.

„Je pořád tady, jen se schoval v domečku,“ zjistila hned maminka.

„Proč?“ divila se Terka.

„Ještě si u nás nezvykl. Možná se bojí,“ domnívali se rodiče.

„Nemá mě rád?“ posmutněla holčička.

„Nezná tě. Až zjistí, že jsi to ty, kdo mu dolévá vodu a nosí seno, bát se přestane. Nedivil bych se, kdyby k tobě potom přiběhl pokaždé, hned jak tě uvidí,“ uklidňoval ji tatínek.

A tak Tereška doplňovala seno i čerstvou vodu a ke vchodu do králíčího domečku podstrkovala pamlsky, ale Myšponík trávil celé dny uvnitř a ven se stále nechystal.

Aby mu neklouzaly nožky po parketách, až se konečně odváží opustit své útočiště, položila maminka před klec malý kobereček. Teď na něm seděla Terezka. Čekala tu už od rána a usilovně přemýšlela, jak Myšponíka vylákat ven. Dobře věděla, že v noci v domečku nezůstává, protože každé ráno bylo seno rozházené po celé kleci a ubylo vody z napáječky i granulek z misky.

Terezka moc toužila králíčka pohladit a pomazlit se s ním, ale nechtěla ho polekat,

